

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

„Родољупци“

ДВЕ ПРЕДСТАВЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА НА НОВОМ ФЕСТИВАЛУ У ШАПЦУ

„Родољупци“ и „Марија Стјуарт“

На новооснованом фестивалу „Позоришно пролеће“, на којем ће од 11. до 18. априла бити изведене најбоље представе из 2015. године, Народно позориште ће учествовати са два наслова. Прве вечери, у оквиру Главног програма на Великој сцени Шабачког позоришта, наш драмски ансамбл представиће се Стеријиним „Родољупцима“ у режији и сценографији Андраша Урбана. Наредних дана, публика ће моћи да погледа и представе „Разбијени крчаг“ (Југословенско драмско позориште), „Дух који хода“ (Српско народно позориште), „Клаустрофобична комедија“ (Звездара театар), „Неиматвич (Књига о завичају)“ (Народно позориште Сомбор), и „Перикле“ (Шабачко позориште). Последње такмичарске вечери, публика и

жири ће видети још један комад са репертоара Народног позоришта – Шилерову „Марију Стјуарт“ у режи-

„Марија Стјуарт“

ји Милоша Лолића. У част награђених, биће одиграна представа „Док нас смрт не раздвоји“ у продукцији Радионице интеграције из Београда, а у оквиру пратећег програма биће изведене три монодраме – „Наши дани“ Радослава Миленковића, „Глумац, кажи нешто смешно“ Ир-

фана Менсура и „Демократија“ Зижак Соколовића, као и јавно читање више драмских текстова са конкурса Стеријиног позорја.

Својој већ завидној серији фестивалских наступа „Родољупци“ ће придружити Стеријино позорје и БИТЕФ. На Позорју, најзначајнијој позоришној манифестацији у региону, која ће од 26. маја до 2. јуна бити одржана у Новом Саду, ово „весело позорје у пет дејствија“ ће, према одлуци селекторке Марине Миливојевић Мађарев, бити изведено у такмичарској Селекцији националне драме и позоришта. Иако ће про-

грам јубиларног 50. БИТЕФ-а бити саопштен тек средином маја, већ сада је извесно да ће „Родољупци“ бити уврштени у главну селекцију тог најугледнијег позоришног фестивала Југоисточне Европе, који се одржава у другој половини септембра. Информацију је пре неколико дана, на конференцији за новинаре одржаној у Риједи, саопштио нови уметнички директор БИТЕФ-а, Иван Меденица. Том приликом, познати српски позоришни критичар и театролог, потврдио је да ће, осим „Родољубаца“, публика сигурно видети и представе „На гробу глупе Еуропе“ (ХНК Ивана пл. Зајца, Ријека) и „Смешна тама“ (Бург театар, Беч). „Те представе су уметнички радикално провокативне и показују како могу деловати националне позоришне Куће“, објаснио је, између осталог, Меденица.

М. Б.

YUGOROSGAZ

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕВечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

БАС ДЕЧАЧКОГ СРЦА

Монографија о чувеном српском оперском певачу, једном од најпознатијих басова код нас и дугогодишњем прваку Опере Народног позоришта у Београду, Живану Сарамандићу (1939–2012), коју је приредила новинарка Душица Милановић а објавио Службени гласник, као и CD у издању ПГП РТС-а, представљени су 7. марта на Великој сцени. На промоцији су говори-

ле и музиколог Бранка Радовић, директорка Службеног гласника Јелена Триван и ауторка. Свом дугогодишњем сценском и животном партнеру је топле речи сећања упутила примadona Милка Стојановић, за коју је то био „дан велике радости и велике туге“, и закључила: „Крај не постоји. Душа је, као и уметност, вечна“. Богат видео материјал је припремио Петар Антоновић. Монографија садржи осврте Сарамандићевих колега и пријатеља, есеј о љубави Милке Стојановић, стручну анализу, критике, документа, фотографије... Како је у поздравном говору те вечери рекао директор Музеја Народног позоришта, Драган Стевовић, ова промоција је била „само мали доказ наше велике љубави према једном великом човеку који је био и остао величанствени уметник, непоновљиви бас дечачког срца, наш Жића“.

М. Б.

САВИЋ У ИТАЛИЈИ

Средином марта, маестро Дејан Савић је боравио у италијанском месту Тревиљо поред Милана, где је дириговао угледним Италијанским филхармонијским оркестром на завршном концерту Музичке сезоне 2015/16. Публика која је до последњег места испунила дворану Новог театра у овом средњовековном месту, уживала је у музици Хајдна и Моцарта, поздрављајући овацијама соло флаутисту оркестра миланске Скале Марка Зонија и нашег диригента. Савић је позван да отвори циклус концерата

већ у новембру ове године, заједно са угледном италијанском вокалном уметницом светске каријере, Ђованом Казолом.

М. Б.

НАГРАДА НАШОЈ БАЛЕРИНИ

Ада Распор, чланица ансамбла Балета Народног позоришта у Београду освојила је Другу награду на Интернационалном такмичењу MYSL-POTOK за класичан балет и кореографију, које је ове године, од 5. до 7. марта шести пут одржано у украјинској престоници Кијеву. У жирију су били Сергеј Бондур (Украјина); Андреј Моравес (Пољска); Евгениј Кајгордов (Украјина); Ирина Гандијчук (Украјина); Нобухиро Терада (Јапан); Марина Везхновец (Белорусија); Хенрик Чарновски (Пољска), Елена Дубровина (Украјина) и Дмитри Кљавин (Украјина). Ада Распор се у сегменту класичног балета представила варијацијама Гамзати из „Бајадере“ и Одалиске из „Корсара“, а у делу посвећеном савременој игри извела је кореографију Александра Илића „Swan (Bach's cello Suite)“, коју је поновила и завршне вечери, у оквиру Гала концерта. Иначе, она је и студенткиња друге године Института за уметничку игру на одсеку за педагогију класичног балета.

М. Б.

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ: АНА ГРИГОРОВИЋ

Бранити туђу режију је

Прво Росинијево ремек-дело у жанру опере буфо, са једном од његових најбриљантнијих партитура, „Италијанка у Алжиру“, враћа се после вишегодишње паузе на репертоар Народног позоришта. Режију Урсуле Хорнер, која је радњу из XIX изместила у XX век, а насловну јунакињу преобразила у антифашистичког борца за права своје земље, обнавља млада и талентована Ана Григоровић.

У чему проналазите уметничку инспирацију и изазов у овој опери?

Тешко је говорити о редитељским изазовима из перспективе редитеља обнове. Претпостављам да је Урсула при избору дела имала конкретан одговор на Ваше питање. Међутим, из ове позиције, не можете а да не посматрате оперу коју обнављате већ као готову визуелно-музичку целину. Драго ми је да сам била у прилици да обнављам ову представу, првенствено јер се као аутор слажем са редитељским поступцима и визуелним идентитетом. У супротном би задатак за мене био доста тежи.

НОВА ИЗЛОЖБА У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

С грлом за песму рођеним

Јунакиња изложбе коју Београђанима поклањају Новобечејци, Теодора Боберић Арсеновић, припадала је категорији такзованих глумаца-певача. У првим деценијама делања нашег националног театра, дар за музику је глумцима омогућавао наступе у тада изузетно популарним „комацима са певањем“, али је Тодиной генерацији отворио и много шири спектар улога – у оперетском репертоару (који се никада није сасвим одомаћио у нас, можда захваљујући и веома непријатељски настројеној критици), као и у много перспективнијем, оперском репертоару. Захваљујући таквим глумцима, међу којима је Теодора свакако заузимала једно од водећих места, идеја о оснивању националне опере у оквиру Народног позоришта се појавила и оживела најпре у скромним а потом и све смелијим сценским подухватима, те се тако и одржавала све до великог прилива руских уметника по завршетку Првог светског рата, то

јест до коначног оснивања наше Опере.

У различитим театролошким изворима налазимо и да је још као ученица певала у хору родног Вра-

Као све почетнице, најпре је била статиста и члан хора, а прва јој је улога била мала Беата у представи *Роберти ђаво* 1906. Већ следеће године је постигла запаженији успех у *Чучук Сјани*, за којом је уследио низ улога у оперетама и комацима с певањем.

Кажу да је имала „пуни алт и гипки мецосопран“. Међу најуспелијим остварењима на овој сцени су Ацучена у опери *Трубадур*, Бизеова Кармен коју је упркос младости и самоукости „савладала чарима своје лепоте и алта који је самим богатим колоритом певао и у најуједначенијем тону“, те насловна ролa у Станковићевој *Кошћани*, о којој један загребачки лист бележи 20-их година прошлог века: Боберићкина игра је била „жива и темпераментна, добро проштудирана и темељито схваћена“, а уз то је и „прекрасно певала“. С друге стране, Милан Грол каже да су у *Кошћани* сви говорили нишким дијалектом, сем – банаћанке Теодоре. Овај наш несумњиво најбољи сликар

Музеј Народног позоришта је од 17. марта домаћин изложбе Дома културе Нови Бечеј „Теодора Боберић Арсеновић“, о великој уметници која је у нашем националном историјском истраживању је млада историчарка уметности Јелена Пауљев, дизајн илакација и калиграфија је Јелена Рајковић, а изложба ће бити отворена до Ноћи музеја, 21. маја.

њева али и Панчевачког друшва, где ју је запазио Нушић када је тамо гостовао са трупом Српског народног позоришта. Касније ју је примио у Народно позориште, у којем је у то време био драматург.

ВЕОМА ТЕЖАК ЗАДАТАК

- **Колико је тешко бранити туђу режију, односно у којој мери је тешко веродостојно реконструисати нечије идеје, поготову када је реч о тако захтевној опери као што је ова?**

Није толики проблем реконструисати туђе идеје, колико је тешко уверити себе да су те идеје најбоље сценско решење. Ваш индивидуални процес лишен је редитељског промишљања и припреме, те се одмах нађете у позицији „извођача радова“. У раду са људима, припремни период је круцијалан, јер омогућава да на свако „зашто“ имате одговор. Тешко је бранити туђу режију без тога да сте себи објаснили и рашчитали све поступке и поверовали у њих.

- **Да ли је ономе ко поставља обнову дозвољено да, у духу редитељског рукописа који реконструише, укључи и неку своју замисао?**

Јесте, али једино и искључиво у духу редитељског рукописа. Питање ауторства при обнављању туђих режија је изузетно важно. Лако је бити велики редитељ и указивати на грешке у

већ постављеној реалности једне готове оперске представе. Међутим, вештина је ту режију обновити на такав начин да, када је гледа, редитељ-аутор не види разлику.

На премијерној обнови, 6. априла, њој диригентском ујравом Весне Шоуц ће наступи Александар Анђелов (Изабела), Драгољуб Бајић (Мусџафа), Иванка Раковић Крстић (Елвира), Тајјана Мишић (Зулма), Јосип Роберто Јакини (Линдоро), Павле Жарков (Хали) и Мирослав Марковски (Тадео).

- **Какво искуство за вас, као драмског редитеља, представља овај искорак у оперу?**

Свакако је тај искорак за мене занимљиво искуство. Наравно да бих волела да се опробам у оперској режији, као аутор.

- **Да ли вас интимно, као младог редитеља, више при-**

влачи класични театар, подразумева се – модерног тумачења, или неки алтернативни сценски облици уметничког изражавања?

У досадашњем раду сам увек била окренута ангажованом позоришту у којем сам се бавила истраживањем различитих форми драматуршко-редитељских конструкција. Није лако разграничити класични театар од алтернативног, јер се поставља питање критеријума за одређивање значења тих термина. Ако говоримо терминологијом драмског текста, сматрам да се за поставку драмске представе може користити предлогак у виду класичног драмског текста, романа или приче, идеје, догађаја из живота, но на шта год пао избор, представа мора комуницирати са актуелним тренутком. Што се тиче редитељских поступака, од факултета се усмеравам принципима Брехтове дијалектике, што ме неминовно води у истраживање редитељских поступака дефинисаних термином постдрамског.

■ Микојан Безбрадица ■

ПОШЛА У СВЕТ ПЕСМЕ И СНОВА

глумачких портрета старије генерације, констатовао је да су јој диван глас и природни таленат „убрзали стицање већег броја улога али и смањили могућност да их разрађује потпуније“. Другим речима, у оквиру ондашње, како бисмо то данас рекли, хиперпродукције представа – какву је сада тешко и замислити, али која је, с једне стране, била условљена изузетно малим бројем потенцијалих гледалаца, а с друге стране омогућена тадашњим приказивачким стандардима – Тода је још морала да ради „на два фронта“. У првим годинама њеног сценског живота, из улоге у улогу

ју је „терала“ и изузетно физичка привлачност, те и сама чињеница да је – женско, у време кад су глумице биле реткост. Отуда и не-

роватно разноврстан и разноводан дијапазон карактера које је млада и нешколована глумица добијала у задатак: од Шекспира до Стерије,

свет, вођена сновима срећне звезде... у свет песме и снова“ – у позориште.

■ Јелица Стевановић ■

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

АПРИЛ 2016.

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• ТЕОДОРА БОБЕРИЋ АРСЕНОВИЋ,
ГЛУМИЦА И ПЕВАЧИЦА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
У БЕОГРАДУ (1886–1960), аутор Јелена Паулев;
гостујућа изложба Дома културе из Новог Бечеј

КОНЦЕРТИ – ФМУ у Музеју

4. 4 | 18.00 Софија Перовић, чембало
6. 4 | 18.00 Снежана Пурић, виолончело
(класа доцента др Срђана Сретеновића)
19. 4 | 18.00 Студенти виолине
(класа проф. Маје Јокановић)

КОНЦЕРТИ

2. 4 | 18.00 MY JAZZ MOMENT – Тања Филиповић,
вокал; Андреја Христић, клавијер; Јасмина Међо,
клавијер; Василије Илић, гитара; гост: Марта
Хаџиманов
22. 4 | 18.00 СУЗАНА ШУВАКОВИЋ САВИЋ,
првакиња Оперe Народнoг позоришта, са
пријатељима
27. 4 | 18.00 PURPLE HORN, Душица Блаженовић,
виолина; Марина Поповић,
виолина и виола; Милица Михаиловић, виола;
Елизабета Варга, виолончело; Игор Лазић, хорна

ОТВОРЕНА ВРАТА

16. 4 | 12.00

ЧИТАЛИШТЕ–ПОЗОРИШТЕ

25. 4 | 19.30 монодрама НЕ ЗНАШ ТИ ЊИГ Матије
Бећковића, у извођењу првакиње Дрaме Народнoг
позоришта Соње Јауковић – први пут у Музеју
Народнoг позоришта

од 10. до 20. 4 – ВЕЛИКАНИ СРПСКОГ СЛИКАРСТВА,
изложба слика из приватних збирки, у Музеју
Народнoг позоришта и фоајеима

Музеј Народнoг позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

СЛОВЕНЦИ У ГОСТИМА

Промоција књиге Марка Кошира и Петера Бедјанича „Ладко Корошец живљење уметника“, коју су објавили Фондација „Ладко Корошец“ и Заложба PRO-ANDY из Марибора, одржана је у уторак 15. марта у Музеју Народнoг позоришта у Београду. У уводној речи присутне су поздравили в. д. управника Народнoг позоришта Дејан Савић, директор Музеја Драган Стевовић и конзул Републике Словеније у Србији Марко Полајжер. О књизи и о познатом словеначком

оперском певачу, дугогодишњем прваку Оперe СНГ у Љубљани, Ладку Корошецу, говориле су примадоне Радмила Бакочевић и Бреда Калеф, представник Фондације Јанез Липец и Марко Кошир. Иначе, Корошец је наступао и на сцени Народнoг позоришта у Београду где је остварио незаборавну улогу Санча Пансе у Маснеовом „Дон Кихоту“, под диригентском управом Оскара Данона и у режији Младена Сабљића. „Као верни слуга Санчо Панса, стајао је поред Чангаловића Ладко Корошец, исто тако велики уметник, дивног гласа и виталног глумачког темперамента и био његова најбоља могућа допуна“, бележи, између осталог, „Berliner Zeitung“, у октобру 1965.

М. Б.

ИНТЕРВЈУ: ЈАДРАНКА ЈОВАНОВИЋ

Човекови прохтеви треба да буду сразмерни

Јадранка Јовановић, примадона Опере Народног позоришта у Београду и призната уметница са веома респектабилном међународном репутацијом и репертоаром, недавно је постала лауреат Изузетне Вукове награде. То престижно признање, које јој је уручено прошлог месеца на свечаности одржаној у згради Председништва Србије, добила је за нарочите резултате остварене у стваралачком раду на ширењу културе, образовања и науке у Републици Србији и на свесрпском културном простору.

● **Овом наградом придружили сте се многим претходницима – великанима међу којима су нобеловци Иво Андрић и Харолд Пинтер, као и угледни домаћи и страни уметници и научници: Десанка Максимовић, Добрица Ћосић, Васко Попа, Микис Теодоракис, Петер Хандке, Павле Савић... Сигуран сам да се добро осећате у таквом друштву?**

Да, добро се осећам и због чињенице да сам добила ову награду иза које стоји наша, толико дуга, значајна традиција и, наравно, сви ти изузетни ствараоци које сте набројали, а који су је својим радом, деловањем, именом и свим оним што је иза њих остало, учинили још већом. Међутим, данас има много награда. Реч је чак о инфлацији награда, цунамију награда који није добар, јер ускоро нећемо имати особу која нема неку награду. Када је реч о Изузетној Вуковој награди, знам и свесна сам тога да ми она припада по многим критеријумима. Моји критеријуми су веома високи, а регистар остварених резултата широк. Оно што човеку припада, он то и добије, пре или касније. Веома сам срећна што су одређени људи, поред толико уметника, сада изабрали баш мене. Али, и да ме нису изабрали, ни једног тренутка се не бих осећала несрећном или ускраћеном. Чак и да никад у животу нисам добила ни једну награду.

● **Зашто?**

Јер сам дубоко свесна да сам одавно добила највећу награду. О њој не одлучује ни група људи, ни комисија, ни жири, нити иједна влада, политика, капитал, наређење... Та награда, која је за мене највећа на свету, је огромна љубав мога народа. Где ћете веће признање на земаљској кугли од тога? Јер, то не може нити да се плански организује, ни да се нареди или да се, некаквим средствима, вештачки изазове. На сваком кораку, од

свог народа добијам, не само велико поштовање, већ и велику љубав. Није то само због моје уметности и давања себе кроз њу, већ због комплетне личности, због целине коју представљам ја, таква каква јесам.

● **Поменуто признање, са именом човека који је својим грандиозним учинком обезбедио себи споменик у српској култури, српском језику, историји и књижевности, добијају само одабрани – они који пре свега имају свест о националној култури, и сопственим активностима делују тако што је бране и обогаћују дајући лични, аутентични, допринос. Које су то темељне вредности културе било ког народа па и нашег које он не сме да заборави и куда идемо и где стижемо уколико бисмо им, пак, окренули леђа?**

Орфеј, миланска Скала

Ово је једно врло комплексно питање. У време мојих студија и првог солистичког концерта „Века и по српске песме“ (1983) на Коларцу, веома мали број певача бавио се српском уметничком музиком. Уосталом, тако је и данас. Била сам свесна да је тада шансу на Коларцу а потом и на Мокрањчевим данима у Неготину добио програм, а не ја као почетница. Одакле мени у младалачком добу када већина оперских певача жели да се представља познатим аријама светске литературе, свест о општем које превазилази мене појединачно? Врло је могуће да је та тежња и у мојим генима, али, осим породичне улоге, осмишље-

ног широког образовања, од социологије до културе – свесна сам и концепта који је имала држава. Тако сам радећи за себе, имајући простор за своју амбицију, остваривање и креативност, истовремено стицала свест и бригу и општем добру. На тај начин сте укључени у континуитет, настављате оно што су неки други урадили пре вас да бисте могли и ви да се развијате али и да својим помацима утичете на будуће генерације које су, такође, космичком одлуком рођене баш на овом тлу а не негде другде. Тако и њих подстичете да доносе свежину и новине и да ослушкујући свет, у своје стваралаштво даровито уткају оно што је аутентично наше. Неко остави велике домете, неко мање, неко минималне, али ако не постоји истинска тежња, а не декларативна, све је немогуће. Начин на који сам се образовала и развијала много ми и сад значи:

за мој поглед на свет, за то каква сам карактерно, као личност. Али и због тога сам тако дуго бивала интересантна и свету јер сам задржала аутентичност, а разумевала сам и прихватала оно што ми је одговарало од светских токова. Данас се свест о општем добру изгубила. У том смислу, никако не би ваљало да сви напусте овај пут о коме говоримо, јер би то могло довести до нестанка народа.

● **Могу ли садржајност бића и духовно богатство у данашњем времену, где се скоро све, искључиво, своди на материјално, да допринесу осећању животне радости?**

Не само да могу, него, данас, искључиво од нас самих зависи животна радост. То је такође тема о којој сам све ове године озбиљно промишљала, на свом духовном путу. Имала сам много догађаја, као да сам већ до сада живела седам живота. Велики део живљења протекао је у самоћи – хотели, театри, нове државе, нове сцене, нове колеге, непрекидно учење новог репертоара... Моје искуство каже да је за човека много битно да су његови прох-

теви сразмерни његовим могућностима. А то значи да може и да мора да се избори и за неки минимум овог материјалног. Тај минимум је много важан да бисте могли да будете самостални, а без одређене мере самосталности нема ни радости. То је један језичак ваге у хармонији између прохтева и могућности, а ту меру морате својом емоцијом, знањем, духовношћу, интелигенцијом да пронађете, да бисте сами себи омогућили да будете радосни, за-

довољни, хармонични. Не кажем да је то лако, не кажем да се то не поремети у неким периодима живота чак и кад је освојено... Кад смо млади шансе су пред нама, имамо амбицију, мислимо да све почиње од нас, пуни смо идеја. Младост даје ветар у леђа, жељу, потребу за стварањем и остваривањем... Е, тада мора да се створи бар тај егзистенцијални минимум који ће омогућити да самоувереније сагледавате живот, да духовно напредујете, да бивате толерантнији, да више цените и мале ствари јер сте свесни колико и од њих зависи функционисање великих. А све што функционише, ми, често, умемо да подразумевамо.

● **На сцени матичног, Народног позоришта, дебитовали сте 1981. улогом Розине у „Севиљском берберину“, а први интернационални ангажман имали сте три године касније у миланској Скали, у сезони 1984/85. У којој мери Вам је наступ у тој чувеној оперској кући трасирао пут и отворио широм врата за све оно што сте током доса-**

Многи њој је иза мене, нарочито када је реч о класичном репертоару. Волела бих да у Народног позоришта радим нешто ново, друшчије... Нешто као што је био случај са представом „Меланхолични снови грофа Саве Владиславића“ коју сам сиремала са највећом љубављу. Наравно да сам прихватила учешће у домаћем делу не знајући да ли ће ми се оно доисасти, али сам била радознала. Мене интересују и неке раритетне ствари, које сам већ радила у иностранству, као што су „Аријана е Барбалу“, „Хари Јанош“, „Фауст“... или јенијална опера Нина Роша „Сламни шешир из Фиренце“ коју сам певала у Кашианији.

дашње каријере постигли на сценама широм света?

У највећој могућој мери. Већ током прве представе коју сам имала на свој рођендан, 8. јануара,

И његовим могућностима

у паузи ми је на врата покуцао велики диригент Клаудио Шимоне. Певала сам Мерцедес у „Кармен“, под диригентском управом Клаудија Абада, са Агнес Балцом као Кармен, Хозеом Карерасом као Дон Хозеом и Руђером Рајмондијем као Ескамиљом... светске звезде... Дакле, већ тада сам добила позив да певам „Моцартову мису у Ц молу“ са солистима најпознатијег италијанског камерног оркестра „I Solisti Veneti“ у чувеној сали Гулбенкијан фондације у Лисабону. Један од ретких ангажмана за који нисам полагала аудицију. Док смо изводили „Кармен“, управа Скале ми је понудила улогу Берси у опери „Андре Шеније“ са диригентом Рикардом Шанијем, а током извођења „Шеније“ и насловну улогу у светској премијери „Орфеја“ Луиђија Росија, у режији Луке Ронконија. Услов је био да насловну улогу научим за две недеље, почевши одмах са корепетитором, јер је било превише ризично да већ ангажована певачица буде сама у подели. Посебну почаст доживела сам кад је на првој проби маестро Бараки, чувени шеф корепетитора у Скали, врло строг и са огромним искуством, изјавио да је фасциниран тиме што „ноте читам као новине“. Рекао је да тако нешто, за све своје године рада, никада није видео. На тој проби истовремено сам читала непознати текст на италијанском, ноте, чак доносила и интерпретацију. А због мог интерпретативног дара прозвали су ме, у позитивном смислу, „звер на сцени“. Такође, дирекција Скале послала ме је на Легњи фестивал у Ниму, да изведем Хајднов „Stabat mater“, као замену певачици која је отказала, два дана пред наступ. Срећом, ораторијуми се изводе читајући из нота. Иначе, највећи део своје интернационалне биографије градила сам сама, ишавши из уговора у уговор. Један се завршавао, а други се отварао. Дакле, Скала је била одскочна даска за све што је уследило касније.

рисати као привилегија?
Највећа могућа, да. Дубоко сам свесна колико сам повлашћена по свим питањима. Пре свега по дару који сам добила. Сада знам, кад сам била почетница, осећала сам да много тога могу, али нисам умела да измерим свој дар, нисам имала довољно знања које сад имам да препознам шта је све потребно, јер глас, техника и распон гласа нису довољни. Шта вам вреди дар, ако немате и дисциплину, вредноћу, критичност, самоиспитивање, толерантност, амбицију, невероватну вољу, здравље, а највише емоцију... Сада знам да сам током свих ових 36 година каријере, то имала. Мој деби је заправо био 1980. године. Певала сам на Коларцу, а потом и у Осиеку на Фестивалу коморне гласбе, насловну улогу у Бизеовој камерној опери „Ћамиле“ (три лица са класицима).

фото Дина Јонсен

стро Бараки, чувени шеф корепетитора у Скали, врло строг и са огромним искуством, изјавио да је фасциниран тиме што „ноте читам као новине“. Рекао је да тако нешто, за све своје године рада, никада није видео. На тој проби истовремено сам читала непознати текст на италијанском, ноте, чак доносила и интерпретацију. А због мог интерпретативног дара прозвали су ме, у позитивном смислу, „звер на сцени“. Такође, дирекција Скале послала ме је на Легњи фестивал у Ниму, да изведем Хајднов „Stabat mater“, као замену певачици која је отказала, два дана пред наступ. Срећом, ораторијуми се изводе читајући из нота. Иначе, највећи део своје интернационалне биографије градила сам сама, ишавши из уговора у уговор. Један се завршавао, а други се отварао. Дакле, Скала је била одскочна даска за све што је уследило касније.

Није велики број оних који у данашњем свету могу да тврде да се баве професијом која их испуњава и усрећује. Да ли се бављење уметношћу, у Вашем случају, може окаракте-

виром). Стиче се утисак да су код мене текли само мед и млеко, да је за мене живот резервисао само лепо, добро, фантастично. Не. Али, ја сам задовољан уметник. После свега, нема разлога да у овом разговору причам о свим озбиљним ударцима и препрекама са којима сам се сусретала. Многе значајне ствари и привилегије које су ми се догодиле превазилазе један живот. Заиста. Тако да је све то што је било тешко, болно и неправедно, са моје тачке гледишта, имало сврху да ја данас будем оваква каква јесам.

Иза вас је огромно и веома богато искуство које сте стекли током досадашње успешне каријере. Размишљате ли и даље о педагошком раду у којем бисте своје професионално знање и све остало што је неопходно да би неко постао врхунски оперски уметник, преносили неким будућим генерацијама студената?

Два пута сам конкурисала на Музичкој академији, оба пута сам одбијена. Мислила сам да је природно да своје велико искуство из више од 120 театара и концертних дворана, као и знање које иде уз све то и толико много других ствари о којима нисам ни стигла да причам, усмерим и поверим новим генерацијама. Немам шта да кажем, осим да је, највероватније, реч о огромном страху од моје биографије и мог карактера. Али, и до сада сам имала ситуација у којима сам себе видела на неком месту, а судбина ме је видела на неком другом. Не знам где ће ме живот одвести, кад ме није одвео на Музичку академију, коју сам као своје једино образовање толико промовисала у свету. Можда то није место за мене из неког вишег разлога? Истински

биографски подаци не могу да се негирају. Поготову што их нисам стекла ни удајом, ни богатством, ни у партијама, ни политиком, ни функцијама...

Ипак, можете ли овом приликом да поручите нешто младима?

Што пре почети. Не слажем се са оним што су и мени говорили и од мене тражили: „чекај, чекај, кад дође време...“ Не. Ово је професија младих, интелигентних, даровитих. Негујте своју интелигенцију, трудите се да је развијате као и своје опажање, аналитичност и почните што пре. Задржите своју аутентичност, имајте веру у себе, послушајте себе најпоштенје што можете, не потцењујте никог. Са овим искуством бих рекла да се у реченици: „Чекајте, има времена“, крије једна генерацијска себичност. Нема времена. Не може се постајати звезда у 45. години. Може, има и таквих случајева, али су они реткост.

■ Микојан Безбрадица ■

ПУЧИНИЈЕВ „ПЛАШТ“ И „СЕСТРА АНЂЕЛИКА“

Оперске обнове

Пучинијев „Плашт“, кратка опера велике драмске снаге, пуна контраста и узбудљивих сукоба ликова, за коју је либрето, према истоименој драми Дијееа Голда, написао Ђузепе Адами, изведена је под диригентском управом Зорице Митев Војновић. Улоге у овој веристичкој љубавној трагедији су остварили Вук Зекић (Микеле), Јанко Синадиновић (Луиђи), Ненад Чича (Тинка), Михаило Шљивић (Талпа), Ивана Петровић Гашић (Ђорђета), Жељка Здјелар (Фругола), Данило Стошић (Глас тенора / Верглаш) и Маријана Шовран (Глас сопрана). На првој репризи, 16. марта, подела је била делимично изменена: улогу Тинке је тумачио Славен Чича, Страхиња Ђокић је био Талпа, Слађана Сарић – Ђорђета,

Дириговао је Дејан Савић, режирала Ивана Драгуиновић Маричић, аутор сценографије је Мираш Вуксановић, а костимограф Катарина Грчић Николић. На премијерној обнови су под диригентском управом Ђорђа Станковића наступили Александра Стаменковић Гарсија (Сестра Анђелика), Наташа Јовић Тривић (Кнегиња), Јелена Петровић (Часна мајка), Татјана Митић (Сестра надзорница), Маријана Шовран (Сестра Ђеновјева), Јована Белић (Болничарка) и полазнице Оперског студија Народног позоришта „Борислав Поповић“ Теодора Димитријевић, Јелисавета Цвјетковић, Јелена Шкорић, Ана Шипка, Наташа Рашић, Милица Стојчев, Јелисавета Цвјетковић, Јана Јовановић, Дејана Златановски, Мина Марковић Ковач... На репризи, 16. марта, подела је била нешто другачија: Невена Павловић је била

Премијерна обнова Пучинијевих једночинки „Плашт“ и „Сестра Анђелика“ одржана је у среду, 9. марта.

Сестра Анђелика, Дубравка Филиповић Кнегиња, Часна мајка је била Наташа Рашић, Болничарка Невена Матић, Сестра милосница Јелена Петровић, а у улогама осталих часних сестара Слађана Стошић, Александра Петровић, Мина Радоја...

Солисте, Оркестар и Хор Опере у препуној сали Велике сцене Народног позоришта у Београду публика је, по завршетку

Фругола је била Љубица Вранеш, а Невена Матић је певала Глас сопрана. Да подсетимо, премијера је била 12. фебруара 2012. под диригентском палицом Дејана Савића, у режији Дејана Миладиновића, сценографији Александра Златовића и костимима Катарине Грчић Николић.

„Сестра Анђелика“ је премијерно изведена 6. јуна 2012.

обе опере, поздрављала дуготрајним и бурним аплаузима.

Премијере оба наслова у својевремено биле реализоване у сарадњи са Оперским студијом Народног позоришта „Борислав Поповић“, а руководилац музичких припрема за обе представе била је примадона Радмила Бакчевић.

■ М. Безбрадица ■

У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРНОЈ ОБНОВИ

Италијанка у Алжиру на сцени Народног позоришта

Комична опера Ђоакина Росинија „Италијанка у Алжиру“ је пре 2007. на сцену Народног позоришта била постављена само једном, 21. јануара 1976.

Шездесетих година двадесетог века, ово, до тада скоро заборављено дело аутора чувеног „Севиљског берберина“, почиње да се све чешће појављује на светским оперским сценама. Пред београдску премијеру, редитељ Борислав Поповић наводи да ово рано дело двадесетједногодишњег Росинија носи сва обележја његовог стваралаштва: „бујну машту јужњачког мелодичара, жив темперамент и изврсно познавање оркестра“, а диригент Борислав Пашћан је, уз напомену да је највећа лепота ове опере у ансамбл-сценама, а да њене „несумњиве музичке вредности“ у „много чему достижу, а у по нечему и прстижу“ популарног „Севиљског берберина“.

се стандардни репертоар током педесетак година само обнављао у извођачком смислу, сменом генерација певача, а врло ретко су се уносила нова дела. Позитивна је страна овог репертоарског потеза што нису превагнале предимензиониране амбиције него је изабрано дело које ‘по мери и кроју’ одговара извођачким могућностима изабраног младог ансамбла“.

Уз редитеља и диригента, ауторски тим ове представе су чинили и сценограф Петар Пашић и костимограф Божана Јовановић, либрето А. Анелија је певан у преводу Људмиле Лазар и Борислава Поповића, а хорове је спремио Слободан Крстић. Насловну улогу, младу Италијанку Изабелу, на премијери је тумачила Олга Милошевић-Лачковић, алжирског бега Мустафу је играо Живан Сарамандић, његову жену Елвиру Олга Ђокић, Дубравка Зубовић је била робинја Зулма, Предраг Протић млади Италијан-роб Линдор, у улози Алије је наступио Владимир Јовановић, а Изабелиног пратиоца Тадеа је играо Небојша Маричић.

Критика је поздравила напоре младе екипе Опере да на сцену доведе ново дело, „утолико пре што

Како то обично бива, оцене критичара су варирале, и то не мало, нарочито када је реч о режији; кретале су се од констатације да је „незграпна, крајње непрегледна“ те да је Поповићева склоност ка живом мизансцену само до „извесне мере била логична и нужна“, па све до похвала и подршке: „Његова поставка ‘Италијанке’ даје утисак простудираних режиских питања, нарочито у погледу карактеризације ликова. Иако је унео у представу много духовитих режиских досетки, Поповић није инсистирао ни на парадној спектакуларности, ни на комици пошто-пото, него је приказао ову фабулу као давнашњу, наивну лирску причу“, успевши при том да на сцени дочара уверење композитора да „живот тече даље“.

О маестру Бориславу Пашћану и његовом раду са оркестром, речено је, између осталог, да је био поуздани учесник у креирању представе, који је „дочаравао слушаоцима ону аутентичну лепоту Росинијеве музике, прожету бирљантним али и дискретним ‘улазима оркестра’, који није ни испред ни иза текста“, да је „држао сигурно у рукама све нити представе“ те да је „познату увертуру

Росинијева „Италијанка у Алжиру“ је 13. јуна 2007. године представљена на сцену Народног позоришта у којој продукцији са ЦЕЕ Музик театром из Беча и Македонском Опером и Балетом из Скопља. Интернационални ауторски тим су чинили диригент Алесандро Санџорџи, редитељ Урсула Хорнер, сценограф Мартина Сења, костимограф Марија Пујучевска и дизајнер свејла Васил Лисичов. Улоге су тумачили Драгољуб Бајић и Ненад Јаковљевић (Мусијафа), Снежана Савичић и Иванка Раковић (Елвира), Жељка Здјелар и Тајјана Мишић (Зулма), Мајкл Сјајерс и Саша Шјулић (Линдор), Вук Машић и Небојша Бабић (Хали), Јадранка Јовановић и Александра Анђелов (Изабела), Предраг Милановић и Мирослав Марковски (Тадео). Уз Оркестар и Хор Опере, у представи су учествовали и чланови Центра за рану музику „Ренесанс“. Мада увек пред њим илегалитетом, представа је одиграна свега три пута, једном под диригентском палицом Ђорџа Сианковића.

извео до детаља цизелирано и лепо нијансирано“. Хорске деонице су такође наишле на похвале критике: „Слободан Крстић је исказао лепоту певања малих група, такође у покрету и пуној живахности“, бележи рецензент.

Декор Петра Пашића је био „функционалан, брзо променљив, са елементима који се претапају један у други и јасно указују на места радње“. Замерено му је једино превише оскудно осветљење, неадекватно медитеранском амбијенту. Костими Божане Јовано-

вић су оцењени као маштовити и „добро прилагођени ликовима и средини у којој се прича догађа“.

„Италијанка у Алжиру“ представља велики вокални изазов за све певаче, у њој „нема готово ни једне певачке лаке партије“, те је утолико значајније истаћи изузетно позитивне критике упућене читавом ансамблу:

„Спремити ‘Италијанку’ није ни лако ни једноставно. Ансамбл Београдске опере, можда ненавикнут на ‘темпераментна, живахна либрета’, прихватио се тог задатка у покушају да распозна једног лепог Росинија не мерећи се притом већ познатим лекцијама ‘репертоарског певања’, не руководећи се стандардима о којима се ‘све зна’. Представа је у свему нова, барем за наше прилике музичког позоришта. У покушају да проникне у њене тајне, ансамбл је,

чини се, био ослобођен трагања за мелодијама. Овде су саме мелодије – ансамбл. Нико се не намеће на штету неког другог“. Посебно је наглашена „узорна дикција“ солиста – са Сарамандићем и Небојшом Маричићем на челу.

И сви солисти појединачно су освојили симпатије критике. За протагонисте је, између осталог, забележено: „Насловна рола иде у ред најцеловитијих и најуспешнијих креација Олге Милошевић. Она је лик заводљиве Италијанке остварила не много ангажовано већ лежерно и љупко у глуми, са сигурним владањем певачким партом у којем су мелодијске линије лепо и глатко извирале једна из друге“ и „борећи се са теситуром која не одговара његовом гласу и колоратурама неуобичајеним у басовским партијама, Живан Сарамандић је лик Мустафе обликовао не као суровог оријенталног моћника него као наивног, лежерног похотљивог смећењака, па је тако и смицалица са ‘папачима’ била уверљивија, а сама његова

креација деловала одиста буфовски“. Небојша Маричић је освојио све симпатије критике, у њему смо „упознали врло музикалног, перспективног баритона, који са лакоћом, прозаично и чисто, емитује певане фразе и који располаже и лепим комичарским талентом“. Предраг Протић је успео да вокално савлада тешку тенорску партију богату високим колоратурама, нарочито у другом делу представе, а тумачи улога којима Росини није доделио посебне истакнуте арије, „музикално су се уклапали у многобројне дуете, тертцете, квартете“, помажући редитељу да оствари комичну оперу „а да не остану само и једино на комици“.

Три месеца после премијере, у улози Изабеле се појавила и Дубравка Зубовић, о чијем наступу сведочи критичар, наводећи да ова млада уметница „у потпуно-

сти влада гласом и биће велика штета ако не успе да му увећа волуминозност, што је један од битних предуслова за оперску каријеру“, те да је недостатак искуства у креирању улоге ове жене-ђаволице на симпатичан начин надокнадила великим залагањем.

Упркос оваквим, углавном врло позитивним оценама, критика није предвиђала дуг век овој представи. И, нажалост, била је у праву: представа је последњи пут одиграна свега нешто више од годину дана после премијере, 6. фебруара 1977. Уз незнатне измене у подели (Елвира је била и Добрила Богошевић, у улози робинје Зулма наступале су Татјана Слостјенко и Даница Томковић, капетана Алију је играо и Горан Глигорић), за то време је одиграно чак петнаест реприза, пред преко 7000 гледалаца – дакле пред пуним гледалиштима на сценама Народног позоришта на Тргу Републике и у Земуну, као и на гостовањима у Нишу, Лесковцу и Шапцу.

■ Јелица Стевановић ■

Сања Нинковић: Рад у сали је извориште

Дечји снови крчке, плавокосе и плавооке девојчице Сање Нинковић (1983) о великој сцени на којој игра пред публиком одевена у дивне балетске костиме, почели су да се остварују 2001. године када је дипломирала у Балетској школи „Лујо Давичо“ у класи педагога Браниславе Дуррић, од које је, како сама наглашава, веома много научила и одмах била примљена у балетски ансамбл Балета Народног позоришта. На строгом дипломском испиту, Сања је лако, брзо, прецизно „извртела“ чудесна 32 фуега (један о најзахтевнијих и најтежих виртуозитета класичног балета). Заслужено је добила велики аплауз од свих присутних, што се ретко догађа на балетском дипломском испиту. Али не само због овог изузетног успеха, него и током касније играчке каријере, коју је обогаћивала уз видан напредак многим упечатљивим плесним ликовима, Сања често каже да је рад у сали извориште креативне игре и да је понекад стварање представе, далеко од

публике, драгоцене од самог играња. Овакво размишљање се, свакако, не односи само на техничку страну уметничке игре, већ на постизање склада интелектуалним и емотивним обликовањем плесних уметничких достигнућа, што је Сања много пута доказала. Похвале и награде нису изостале као и гостовања са београдским Балетом у земљама региона, на Кипру, у Мексику, Египту, Колумбији.

Већ 2010. је постала солиста и у класичном и у савременом репертоару. Прве улоге је остварила у „Ко то тамо пева“ С. Зуровца, „Songs“ М. Бигонцетија, „Посвећење пролећа“ Д. Сајферта, „Јесење цвеће“ М. П. Пјетрагале, „Интервал“ З. Марковића. У класичном репертоару је беспрекорно одиграла низ виртуозних варијација у „Успаваној лепотици“ (Логунов), „Жизели“ (Лавровски), „Лабудовом језеру“ (Парлић), „Пацити“ (Љ. и П. Добријевић).

Сања Нинковић у улози Росвите у балету „Лимени добош“ Исидоре Ста-

Савременог репертоара открио је нове особености С а њиного д а р а . Наглашава да је у својој првој савре-

нишић открила другачији поглед на уметничку игру и његову изражајну снагу. Та спознаја импресивности савременог плесног покрета обојила је новом лепотом њене улоге у представама Пола Лајтфута и Сол Леон, Јиржија Килијана, Владимира Логунова, Лидије Пилипенко, Исидоре Станишић, Александра Илића, Емилије Јовановић...

Упоредо са игром у матичном театру, од 2003. године са успехом остварује солистичке улоге на сцени Позоришта „Мадленанум“, у представама „Триптих“ Уљеа, „Северна бајка“ Зуровца, а посебно у „Песмама о мртвој деци“ Душке Сифниос. Сањина игра бола у овој представи племенито се сламала са тугом, остављајући за незаборав блиставе плаве очи, које су зрачиле топлином љубави иза шакама скривеног лица. У истом позоришту играла је и у представама К. Симића и Р. Занелија. Сања Нинковић је заузела истакнуто место и у Битеф данс компанији, креацијама у „Мирису цимета“

кореографског пара Вајцман-Хавер, „Божанственој комедији“ Едварда Клуга, „Ако бисмо сви...“ Сњежане Абрамовић и другим.

За све своје партнере Сања има речи хвале и сматра да је најсрећнија на сцени када игра у кореографији у којој се добро осећа, са онима чија јој енергија прија и допуњује је, па мисли да је оно што стварају нешто узвишено. Срећна је када до ње допиру мук и пажња гледалаца, и када покрете свога тела доживљава као дисање. Сања зна да иза таквих тренутака у уметничкој игри стоји много труда, зноја, али и љубави. Она очекује нове изазове, нове улоге, нове кореографе, нове доживљаје. Жели да „расте“ кроз своју уметност, а да – кад за то дође време – користи своја знања стечена на студијама уметничке продукције и да се бави организацијом позоришних представа, фестивала, издавачком делатношћу... да би онима који долазе што успешније приближила магију која се зове уметност позоришта.

(наставиће се)

Домаћица у папучама, с кецељом

Остварењу необичног талента Персе Павловић у зрелим годинама ишао је наруку и њен хабитус („омалена, здепаста, подгојена, помало гегава хода“, како је описује Б. Стојковић), затим репертоар чија окосница постаје домаћа комедија коју је она обојила својом „гогољевском фигуром“, као и састав ансамбла у којем су у то време били, између осталих, Жанка Стокић, Никола Гошић, Илија Станојевић и Сава Тодоровић. Са прво двоје, Персу везује „дар неисцрпне природне свежине“, али за разлику од њихове „луде ведрине карактера“, како каже Грол, Персина „природна сировина је без лудости. Кад је наивност, то је више простота него безазленост“ (реч „простота“ се овде користи у смислу једноставности, а не простаклука). Та „нагонска простота у њеним типовима, давана са толико изразитом природношћу“ омогућавала јој је да упркос усом фаху, увек буде „непосредна, свежа и нова“. За трио Перса Павловић – Чича Илија – Сава Тодоровић, Грол каже да су сво-

јеврсна „породична фотографија из једног времена“, јединствена и непоновљива: „Слика та, може се рестаурирати у костиму, у декору, у маниру овог или оног глумца са смислом за стари живот. Оно што ће се тешко икад обновити у модерној глуми, то је инстинктивно саживљење такве примитивне групе, у којој се ме-

ђусобно разумевало без речи, што ће рећи средствима мимике, више него текста“. У креирању комичних улога све троје су били драмски озбиљни, чиме је ефекат комичног био још већи: „Све ово троје глумца као да је увек имало на устима израз чуђења за свет око себе, на позорници и у публици. Чему се овај свет смеје?“, вели Грол.

Вођена непогрешивим глумачким инстинктом, Перса Павловић даје непоновљиве креације у Нушићевим комадима („Проекција“, „Обичан човек“, „Под старост“, „Свет“), у Стеријиним („Београд некад и сад“, „Зла жена“), у Сремчевој „Ивковој слави“, Станковићевој „Коштани“, у Чича Илијином комаду „Дорђолска посла“... Исту линију старовенских жена следи и низ „чуваркућа породичних, старих служавки у Војновићевој ‘Дубровачкој трилогији’ (Луција, Ката, Вице), или жена из народа као

Марија од Посте у ‘Еквиноцију’“. Стојковић наводи да су неке од ових Персиних креација постале „класични образац за све интерпретаторке на нашим сценама“. Поред Стеријине Станије у „Београд некад и сад“, ту су Нушићева Перса из „Пута око света“ и тетка

Популарно име Перси Павловић створила је српска жена у либадећу и с шейелуком или џајучама и с кецељом, у њеном дневном кућевном оквиру (М. Грол).

Савка у „Госпођи министарки“, која је „уметничко ремек-дело какво се ретко виђало на београдској сцени. Она је минимумом изражајних средстава, помоћу неколико ненаметљивих гестова, изразом лица и карактеристичним тоном говора постигла максимум уметничког ефекта“, бележи Стојковић.

Инстинктивно, али непогрешиво, она гради сличне ликове и у страном репертоару (Гогољева Ана Андрејевна у „Ревизору“ и провадацика Фјокла у „Женид-

би“, Горкова пиљарица Квашња у комаду „На дну“...). За Августу у Судермановој „Чести“ Стојковић констатује да је једна од њених најефектнијих улога, у којој је „показала не само реалистички смисао за тачну и сликовиту карактеризацију него и јачу емоционалност, непосредност у изразу и осећање за узбудљиве призоре“.

Поредећи је са нашом највећом глумицом тог доба, Стојковић констатује: „Ниједна српска глумица, па чак ни велика уметница Жанка Стокић, није могла да буде толико природна на сцени као она, за коју играти није значило представљати него природно и стварно живети“; освајала је публику „неодољивим хумором, као што је то чинила на свој начин Жанка Стокић, и била једна од најомиљенијих глумица између два рата“. А своје сећање на комику Персе Павловић, Милан Грол закључује речима: „У том смешном самом по себи, без испољене тежње глумца да смешно прави, драж је природне, комичне глуме. С том природном физиономијом остала је у успомени гледалаца Перса Павловић“.

(у следећем бр. о Златковићима)

ВЕЛИКА СЦЕНА

АПРИЛ 2016.

петак 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта 01	субота 19.30 МЕЛАНХОЛИЧНИ СНОВИ ГРОФА САВЕ ВЛАДИСЛАВИЋА опера Светислава Божића 02	недеља 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стридберга 03	понедељак 19.30 ПОКОЈНИК комедија Бранислава Нушића 04	уторак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 05	среда 19.30 ИТАЛИЈАНКА У АЛЖИРУ / ПРЕМИЈЕРНА ОБНОВА / са гостом опера Ђоакина Росинија 06	петак 20.00 РУКУ ПОД РУКУ - 27. ГОДИНА КАСНИЈЕ, ПОНОВО ЗАЈЕДНО ЛАДО И КОЛО, свечани концерт 08	субота 19.30 БОЕМИ опера Ђакома Пучинија 09	
понедељак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА / посвећено глумцу Драгану Николићу балет на музику Војислава Вокија Костића 11	уторак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 12	среда 19.00 ОТЕЛО / са гостом опера Ђузепе Вердија 13	четвртак 12.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ ЗЛАТНИ БЕОЧУГ у организацији Културно-просветне заједнице Београд 14	четвртак 19.30 АЛЕКСАНДАР балет у кореографији Роналда Савковића 14	петак 19.30 СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда 15	субота 19.30 НАБУКО / са гостом опера Ђузепе Вердија 16	недеља 12.00 КОПЕЛИЈА балет Леа Делиба 17	
недеља 19.30 ПЕРИКЛЕ драма Вилијама Шекспира, гостује Шабачко позориште 17	понедељак 19.30 КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића 18	уторак 19.30 КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића 19	среда 19.30 ТОСКА / са гостима опера Ђакома Пучинија 20	четвртак 19.30 ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама 21	петак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА / откупљено балет на музику Војислава Вокија Костића 22	субота 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 23	недеља 12.00 ПЛАШТ / СЕСТРА АЊБЕЛИКА опере Ђакома Пучинија 24	недеља 19.30 МАРИЈА СТУАРТ драма Фридриха Шилера 24
понедељак 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б.М.Михиз / Е.Савин, по роману Меше Селимовића 25	уторак 19.30 РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића 26	среда 19.00 БАЛ ПОД МАСКАМА опера Ђузепе Вердија 27	четвртак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 28	среда 19.30 ЧАРОБНА ФРУЛА опера В. А. Моцарта 04	четвртак 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 05	петак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 06	среда 19.30 ТРАВИЈАТА / са гостом опера Ђузепе Вердија 11	

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

петак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 01	субота 20.30 НА ДНУ драма Максима Горког 02	недеља 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 03	понедељак 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камија 04	уторак 20.30 ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ драма Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART“-а 05	среда 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 06	четвртак 20.30 ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ Милица Јевић Дрндаревић, ПРОЦЕС... / Јован Веселиновић, ПУШКИН 07	петак 20.00 NOCES & LA STRAVAGANZA балет у кореографији А.Прељокажа, гостује Национални театар опере и балета из Тиране 08						
субота 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 09	недеља 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ / 100-та представа драма Ерика Е. Шмита 10	понедељак 20.30 ДРИТА драма Данице Николић Николић, копродукција НП Ниш и Пулс театар Лазаревац 11	уторак 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција 12	среда 20.00 БАЛЕТ И МОДА - 5. ГОДИНА 13	четвртак 20.30 ThisCasting ауторски пројекат М.Курспахића, гостује Театар „Ругантино“ из Загреб 14	петак 20.30 ФРЕНКИ И ЦОНИ ОБАСЈАНИ МЕСЕЧИНОМ / БЕОГРАДСКА ПРЕМИЈЕРА романтична комедија Т.Мек Налија, НП у Београду и Народно позориште Сомбор 15	субота 20.30 ФРЕНКИ И ЦОНИ ОБАСЈАНИ МЕСЕЧИНОМ романтична комедија Т.Мек Налија, НП у Београду и Народно позориште Сомбор 16						
понедељак 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 17	недеља 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција 18	уторак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 19	среда 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камија 20	четвртак 20.30 ПРАХ комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко 21	петак 20.30 СИРАНО / ПРЕМИЈЕРА драма Едмона Ростана 22	субота 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 23	недеља 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 24	понедељак 20.30 ДАР драма Милене Ђорђевић, у извођењу Позоришне трупе „УРА“ 25	уторак 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 26	среда 20.30 БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића 27	четвртак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 28	петак 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 04	субота 20.30 БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића 05

ДОГАЂАЈИ

06.04. ИТАЛИЈАНКА У АЛЖИРУ / ПРЕМИЈЕРНА ОБНОВА, опера Ђоакина Росинија, гостује Роберто Јакини (Италија) у улози Линдора, Велика сцена
08.04. РУКУ ПОД РУКУ - 27. ГОДИНА КАСНИЈЕ, ПОНОВО ЗАЈЕДНО, свечани концерт Ансамбла народних игара и песама Србије „Коло“ и Ансамбла народних плесова и пјесама Хрватске „Ладо“, у 20 часова, Велика сцена
08.04. NOCES & LA STRAVAGANZA, балет у кореографији Ангелина Прељокажа, гостује Национални театар опере и балета из Тиране, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
10.04. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ / 100-ТА ПРЕДСТАВА, драма Ерика Е. Шмита, Сцена „Раша Плаовић“
11.04. КО ТО ТАМО ПЕВА / ПОСВЕЋЕНО ГЛУМЦУ ДРАГАНУ НИКОЛИЋУ, балет на музику Војислава Вокија Костића, Велика сцена
11.04. ДРИТА, драма Данице Николић Николић, копродукција Народног позоришта Ниш и Пулс театар Лазаревац, Сцена „Раша Плаовић“
13.04. ОТЕЛО, опера Ђузепе Вердија, гостује Никола Мијаиловић у улози Јага, у 19 часова, Велика сцена
13.04. БАЛЕТ И МОДА - 5. ГОДИНА, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
14.04. ДОДЕЛА НАГРАДЕ ЗЛАТНИ БЕОЧУГ, у организацији Културно-просветне заједнице Београда, у 12 часова, Велика сцена
14.04. ThisCasting, ауторски пројекат Мирана Курспахића, гостује Театар „Ругантино“ из Загреб, Сцена „Раша Плаовић“
15.04. ФРЕНКИ И ЦОНИ ОБАСЈАНИ МЕСЕЧИНОМ / БЕОГРАДСКА ПРЕМИЈЕРА, романтична комедија Теренса Мек Налија, Народно позориште у Београду и Народно позориште Сомбор, Сцена „Раша Плаовић“
16.04. НАБУКО, опера Ђузепе Вердија, гостује диригент Ентони Армори (САД), Велика сцена
20.04. ТОСКА, опера Ђакома Пучинија, гост диригент Филип Павишић (Хрватска); у улози Каварадосија гостује Домагој Доретић (Хрватска) и у улози Скарпије Иван Марино (Италија), Велика сцена
23.04. СИРАНО / ПРЕМИЈЕРА, драма Едмона Ростана, Сцена „Раша Плаовић“
11.05. ТРАВИЈАТА, опера Ђузепе Вердија, гостује Лана Кос (Хрватска), Велика сцена

400 година од смрти
Вилијама Шекспира

17.04. ПЕРИКЛЕ, гостује Шабачко позориште, Велика сцена
23.04. ХЕНРИ ШЕСТИ, представа Народног позоришта, Велика сцена

ГОСТОВАЊА

02.04. РОДОЉУПЦИ - Глумачке свечаности „Миливоје Живановић“, Пожаревац
11.04. РОДОЉУПЦИ - Позоришно пролеће у Шапцу
12.04. БИЗАРНО - Нушићеве дани, Смедерево
14.04. РОДОЉУПЦИ - 3. МИТЕМ, Будимпешта, Мађарска
17.04. МАРИЈА СТУАРТ - Позоришно пролеће у Шапцу

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnpozoriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180